

אמרת [ואילו הכתוב עצמו אומר בהמשך] **כתיב "ולא יראו [הבדים] החוצה"**.

הא כיצד?

אלא, היו בדי הארון **נראין ולא נראין**. שהיתה הפרוכת המבדילה בין ההיכל לקדש הקדשים מסתרת אותם, אך היו הבדין דוחקין בפרוכת, וכולטין, ויוצאין כשני דדי האשה, שכולטין תחת חלוקה, נמצא שהיו נראין ולא נראין.

ורבנן אמרי: בלשכת דיר העצים היה הארון גנוז, [ולא נגזו בקדש בקדשים וכן לא הוגלה בבלה] וכדעת התנא דמשנתנו.

וכן היה מעשה ככהן אחד בעל מום, שהיה עומד ומפצל [בוקע] עצים למערכה בלשכת דיר העצים, וראה את הרצפה הזאת שהיא משתנה מחברותיה, שאחת מטבלאות השיש שברצפת המקדש היתה גבוהה קצת מחברתה, והבין שיצאה זו ממקומה והוחזרה.

בא ואמר לחברו: בא וראה את הרצפה הזאת שהיא משתנה מחברותיה! ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, וידעו בייחוד [בכירור] ששם הארון גנוז. כי הבינו שמשום כן המיתו משמים את אותו כהן, שלא יבואו לגלות מקומו המדויק של גניזת הארון.

תני רבי הושעיא לפרש כיצד היתה מיתתו של אותו כהן: הקיש עליה [על טבלת השיש השונה מחברותיה] בקורנס. ויצאת אש ושרפתו.

בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא ליתן למשה

ומדייקת הגמרא, מהו אותו הדבר אשר "לא יותר" שלא נכלל באומרו "כל אשר בביתך": **אין "דבר" אלא שהדיברות בתוכו! והיינו הארון, שבו לוחות העדות שכתובין עליו עשרת הדברות, ומכאן שאף הארון גלה בבלה. שהרי כן נתנבא ישעיהו.**

וכן הוא אומר בדברי הימים: "ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנצר ויביאחו בבלה עם כלי המדת בית ה'". איזהו "כלי המדת בית ה'"? הוי אומר: זה הארון. ואף מכאן אנו למדים כדברי רבי אליעזר שהארון הוגלה לבבל.

רבי שמעון בן לקיש חולק ואומר: כשנחרב בית ראשון לא הוגלה הארון לבבל אלא במקומו היה הארון נגזו.

הרא, זה הוא דכתיב בספר מלכים, גבי הבית הראשון שעשה שלמה: "ויביאו הכהנים את ארון ברית ה' אל מקומו, אל דביר הבית, אל קדש הקדשים, אל תחת כנפי הכרובים... ויאריכו הבדים, ויראו ראשי הבדים מן הקדש על פני הדביר, ולא יראו החוצה. ויהיו שם עד היום הזה".

וכל מקום שנאמר "עד היום הזה" — לעולם הוא. והיאך נפרש את הכתוב גבי הארון שמקומו בקדש הקדשים "עד היום הזה", והרי חרב הבית? אלא בהכרח שנגזו הארון במקומו תחת קדש הקדשים.

הרי שנגזו הארון ולא גלה.

ואגב שהזכירה הגמרא פסוק זה מפרשין ליה.

כתיב בהאי קרא "ויראו" ראשי הבדים. ואת